

סוד גלוי

וו. דרגונסקי

שמעתי איך אמא אמרה למישהו בפרוזדור "כל דבר סודי יתגלה פעם."
וכשהיא חזרה לחדר שאלתי "אמא, מה פירוש 'דבר סודי יתגלה'?"
"זאת אומרת שאם מישהו עושה דבר רע, תמיד יכירו בכל והוא יתבייש ואפילו יענש" אמרה אמא "הבנת? אז עכשיו לך לישון!"
צחצחתי שיניים ונשכבתי במיטה, אבל לא ישנתי, וכל הזמן חשבתי "איך זה יתכן שדבר סודי מתגלה?" והרבה זמן לא ישנתי, וכשהתעוררתי כבר היה בוקר, אבא היה בעבודה ונשארנו לבד עם אמא. שוב צחצחתי שיניים וישבתי לארוחת בוקר. בהתחלה אכלתי ביצה. זה עוד אפשר היה לסבול כי אכלתי את החלמון ואת החלבון מרחתי על הקליפה, כדי שלא יראה. אבל אחר כך אמא

הביאה דייסת סולת.
"אכול!" אמרה אמא "ובלי ויכוח!"
אמרתי "אני לא יכול להסתכל על דייסת סולת!"
אבל אמא קראה "רק תראה למה אתה דומה! למקל של מטאטא! אכול. אתה צריך להבריא."
אמרתי "אבל אני נחנק מהדייסה!"
ואז אמא התיישבה לידי, שמה את ידה על כתפיי ואמרה ברוך "תרצה שנלך לקרמל?"
מה אפשר לומר... אני לא מכיר דבר יפה יותר מהקרמל. הייתי שם באולם הנשק, עמדתי מול תותח של הצר וראיתי איפה ישב איבן האיום. והיו שם עוד דברים מעניינים. לכן עניתי מהר לאמא "בוודאי, אני רוצה ללכת לקרמל! אפילו מאוד!"
ואז אמא חייכה "אחרי שתאכל את הדייסה, נלך. ובינתיים אשטוף את הכלים. אבל זכור - אתה צריך לאכול את הכל עד הסוף."
ונשארתי לבד עם הדייסה. ערבבתי אותה בכף. טעמתי - לא, אי-אפשר לאכול! ואז חשבתי שאולי לא מספיק סוכר. הוספתי סוכר וטעמתי.. עוד יותר גרוע. אני לא אוהב דייסה, כבר אמרתי. וזו הייתה

עיניים יצאו לי מהארובות ולא יכולתי לנשום,
וכנראה יצאתי מדעתי, כי לקחתי את הקערה
ושפכתי את הדייסה לרחוב. ואז חזרתי והתיישבתי
לשולחן.

אמא נכנסה בדיוק אז. היא הביטה על הקערה
ושמחה "נו, דניסקה, אתה בחור כארז! גמרת את
כל הדייסה עד הסוף! טוב, קום ותתלבש עם
העובדים! הולכים לקרמל!" והיא נישקה לי.
ובאותו הרגע נפתחה הדלת ולחדר נכנס שוטר.
הוא אמר "שלום!", ניגש לחלון והביט למטה.
"ואלה אנשים מחונכים."

"ומה העניין?" שאלה אמא.

"איך לא תתביישו" השוטר נעמד 'דום!' "המדינה
מכינה לכם חיים טובים, עם כל הנוחיות ובין היתר
גם ביוב, ואתם שופכים טינופת דרך החלון!"
"אל תשמיץ! אנו לא שופכים שום דבר!"
"לא שופכים?" צחק השוטר בעוקצנות. הוא פתח
את הדלת לפרוזדור וצעק "הניזוק!"
לחדר נכנס דוד כלשהו. וכשהבטתי עליו, הבנתי
מיד שלא נלך לקרמל.

סמיכה במיוחד. אילו הייתה דלילה, זה דבר אחר,
הייתי עוצם עיניים ושותה אותה. אז הוספתי מים
חמים לדייסה. היא נעשתה חלקה, דביקה ודוחה.
והעיקר, כשאני מנסה לבלוע, הגרון שלי מתכווץ
וזורק את הדייסה בחזרה. דוחה נורא!
אך מאוד רציתי ללכת לקרמל! ואז נזכרתי שיש לנו
חרדל. אומרים שעם חרדל אפשר לאכול הכל!
שפכתי לדייסה את כל המנה, וכשרק קצת טעמתי

אז אמא הביטה עלי ועיניה נעשו ירוקות כמו
חזרזר, וברור היה לי כי אמא כועסת מאוד.
"סלח לי, בבקשה" היא אמרה בשקט "תרשה לי
ואני אנקה אותך. אנא בוא הנה!"
ושלושתם יצאו לפרוזדור.

וכשאמא חזרה, פחדתי מאוד להסתכל עליה. אך
התגברתי, ניגשתי אליה ואמרתי "כן, אמא, אמרת
לי נכון אתמול. כל דבר סודי יתגלה!"
אמא הסתכלה לי ישר בעיניים. הסתכלה הרבה,
הרבה זמן, ואז שאלה "ותזכור זאת כל החיים?"
ואני עניתי "כן."

הדוד חבש על ראשו כובע, ועל הכובע הדייסה
שלנו. היא הייתה ממש במרכז הכובע, בשקע,
וקצת בקצוות, שם איפה הסרט, וגם קצת אחרי
הצוואר, על הגב ועל הכתף השמאלית.
ומיד כשנכנס התחיל להתלונן "אני הולך בדיוק
להצטלם.. והנה סיפור כזה.. דייסה.. ממ.. סולת..
חמה וגם צורבת. איך אלך עכשיו לה.. להצטלם..
כשאני כולי בדייסה?"